

»§ 482. Er der hverken gennem søforklarin- gen eller andre i sagens anledning foretagne undersøgelser tilvejebragt fyldestgørende oplysning om ulykkens årsag, og ulykkens karakter eller hensynet til betryggelsen af sikkerheden til søs begrunder det, kan industri- og samordningsministeren i særlige tilfælde, navnlig når yderligere undersøgelser må antages at blive særlig omfattende, og undersøgelserne vil kræve samvirken af sagkyndige på flere områder, nedsætte en særlig undersøgelseskommission til behandling af sagen. Kommissionen skal bestå af en dommer som formand og et af industri- og samordningsministeren i den enkelte sag nærmere fastsat antal personer, der er i besiddelse af fornøden nautisk og teknisk sagkundskab.

Stk. 2. Kommissionens behandling af sagen sker efter de regler, der er gældende for ekstraordinære retter i straffesager, jf. retsplejelovens § 21. Kommissionens afgør, om dens møder skal være offentlige.

Stk. 3. Når undersøgelsen er afsluttet, fremkommer kommissionen med en redegørelse om de fremkomne oplysninger om årsagen til ulykken samt eventuelt med forslag til foranstaltninger, der vil være egnede til at forebygge ulykke og ulykkesrisiko af samme eller lignende art. Kommissionens redegørelse og eventuelle forslag kan af industri- og samordningsministeren stilles til rådighed for pressen.«

I DSB-lovens §§ 56-58 er der fastsat følgende:

»§ 56. Når der er indtruffet en jernbaneulykke, kan trafikministeren, hvis han skønner det påkrævet på grund af ulykkens omfang eller af andre grunde, bestemme, at der skal foretages en undersøgelse ved en særlig undersøgelseskommission. Dette gælder, selv om DSB tidligere har foretaget en undersøgelse af ulykken.

§ 57. Undersøgelseskommissionens medlemmer udnævnes af trafikministeren.

Stk. 2. Kommissionen skal bestå af en dommer som formand og medlemmer, hvis antal fastsættes af ministeren i den enkelte sag. Medlemmerne skal have indgående jernbaneteknisk sagkundskab.

Stk. 3. Efter indstilling fra kommissionens formand kan ministeren beskikke en repræsentant for det offentliges interesser under den enkelte sags behandling i kommissionen.

§ 58. Kommissionens behandling af sagen sker efter de regler, der gælder for ekstraordi-

nære retter i straffesager, jf. retsplejelovens § 21.

Stk. 2. Personer, for hvis vedkommende der skønnes at kunne blive spørgsmål om strafansvar, er, når de er indkaldt til afhøring, berettigede til at møde med advokat.«

Søgningen har endvidere vist, at der i nogle love er henvist til retsplejelovens § 21 og § 21 a. Det drejer sig om bank- og sparekasselovens § 50 b, stk. 2, nr. 12, forsikringsvirksomhedslovens § 240 c, stk. 2, nr. 10, og realkreditlovens § 98, stk. 2, nr. 12. Disse bestemmelser fastsætter, at fortrolige oplysninger kan videregives til en kommissionsdomstol efter retsplejelovens § 21 eller en undersøgelsesret efter retsplejelovens § 21 a.

Endvidere henviser retsplejelovens § 43, stk. 5, og § 1019 i, stk. 1, nr. 3, til §§ 21 og 21 a. I retsplejelovens § 43, stk. 5, er det således fastsat, at faste dommere så vidt muligt skal beskikkes til at indtræde i kommissionsdomstole efter § 21, og at ingen kan beskikkes, som ikke opfylder de betingelser, der er fastsat i § 42, stk. 3. I denne bestemmelse er det fastsat, at kun den, der har bestået juridisk kandidateksamen, kan beskikkes som fast dommer. I retsplejelovens § 1019 i, stk. 1, nr. 3, er det fastsat, at behandlingen af en adfærdsklage over politipersonalet sluttes, hvis regeringen eller justitsministeren træffer beslutning om, at sagen skal undersøges efter reglerne i § 21 eller § 21 a.

Efter Justitsministeriets opfattelse må det være en forudsætning for at ophæve retsplejelovens § 21, at det afklares, efter hvilke regler de nævnte undersøgelser efter søloven og DSB-loven skal foretages i fremtiden, herunder om de foreslåede regler om undersøgelseskommissioner er egnede til sådanne undersøgelser. Spørgsmålet bør i givet fald drøftes med Erhvervsministeriet (vedrørende søloven) og Trafikministeriet (vedrørende DSB-loven), hvorunder de pågældende love henhører.

Bestemmelserne i bank- og sparekasselovens § 50 b, stk. 2, nr. 12, forsikringsvirksomhedslovens § 240 c, stk. 2, nr. 10, og realkreditlovens § 98, stk. 2, nr. 12, som henviser til retsplejelovens § 21 eller § 21 a, bør endvidere ændres, hvis retsplejelovens § 21 og § 21 a ophæves. Selv om retsplejelovens § 21 og § 21 a ikke ophæves, bør de nævnte bestemmelser ajourføres, således at det heraf tillige fremgår, at videregivelse af fortrolige oplysninger kan ske til en undersøgelseskommission.